Kikkel építjük az Úr templomát?

Az Úr segítségével arról fogunk beszélni, milyen jelentőséget tulajdonít Isten az egyháznak, amelyet Krisztus testének tekint. Először azt vizsgáljuk meg, hogyan írja le Isten a népével való kapcsolatát az Ószövetségben és az Újszövetségben egyaránt.

Mózes harmadik könyvének 26. részével kezdjük, ahol a 11. verstől ezt olvassuk: *„És közétek helyezem az én hajlékomat, és nem utál meg titeket az én lelkem. És közöttetek járok, és Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek.”* Ezek olyan ígéretek, amelyeket Isten a zsidó népnek adott, és amelyek ma ránk is vonatkoznak.

Folytassuk Mózes második könyvének 29. részével, a 42–46. verssel, ahol a következő szavakat találjuk: *„Ez legyen a ti szüntelen való egészen égőáldozatotok nemzetségről nemzetségre a gyülekezet sátorának nyílásánál az Úr előtt, a hol egybe gyűlök veletek, hogy ott szóljak hozzád. És ott egybegyűlök Izráel fiaival, és megszenteltetik az én dicsőségem által. És megszentelem a gyülekezet sátorát és az oltárt; Áront is és az ő fiait megszentelem, hogy papi szolgálatot tegyenek nékem. És lakozom Izráel fiai között, és leszek nékik Istenök. És megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, a ki kihoztam őket Égyiptom földéből, hogy lakozzam közöttük. Én vagyok az Úr, az ő Istenök.”* Itt Isten a gyülekezet sátoráról beszél, amely megelőzte a templom felépítését, vagyis arról a helyről, ahol a frigyláda és az oltár állt. Isten itt megismétli ígéretét, hogy Izráel fiai között lakozik.

A Szentírás más helyein is vannak utalások ezekre a dolgokra, többek között a 2Korinthus 6-ban, de most nem mélyedünk el ebben az irányban. Ehelyett fordítsuk figyelmünket Mózes ötödik könyvének 23. részére, hogy tovább vizsgáljuk, mennyire fontos ez a kérdés számunkra. Régen Isten a népe között lakott, és ma is jelen van a hívők életében, akik mindannyian személyes kapcsolatban állnak vele. Felmerül azonban a kérdés: van-e egy sajátos hely, ahol Isten a népe között lakozik?

Megvizsgáljuk Mózes ötödik könyvének 23. részét, a 9–14. verset, amely a tábor tisztaságára vonatkozó utasításokat ad: *„Mikor kimégy a te ellenségeid ellen táborral, őrizkedjél minden gonosz dologtól. Ha lesz közötted valaki, a ki tisztátalan éjszakai történet miatt: menjen ki a táborból, ne jőjjön be a tábor közepébe. És mikor esteledik, mosódjék meg vízzel, és mikor lement a nap, bejöhet a tábor közepébe. Legyen helyed a táboron kívül, és oda menj ki. És legyen ásóeszközöd a te fegyvered mellett; és mikor kiülsz, áss azzal, és mikor felkelsz, takard be a mi tőled kiment. Mert az Úr, a te Istened jár a te táborod közepette, hogy megszabadítson téged és kezedbe adja ellenségeidet előtted; legyen azért a te táborod szent, hogy ne lásson nálad semmi undokságot, és el ne forduljon tőled.”* Ámen.

Ezek a versek kiemelik a szentség fontosságát azon a helyen, ahol Isten lakik, és aláhúzzák a Zsoltárok 93:5 szavait: *„a te házadat illeti a szentség, oh Uram, mindenkor!”* Isten, aki *tegnap és ma és mindörökké* ugyanaz, azt kívánja, hogy hajléka mentes legyen minden tisztátalanságtól.

Ezután Józsué könyvének 7. részében, a 10–13. versben egy olyan esetről olvasunk, amely Izráel táborában történt, és amely megmutatja, mi következik abból, ha a szentséget nem tartják tiszteletben: *„Monda pedig az Úr Józsuénak: … Vétkezett Izráel, és megszegték az én szövetségemet, a melyet parancsoltam nékik, és el is vettek a hálóból, és loptak is, és el is titkolták, és be is rakták edényeik közé.”* Ez a beszámoló megmutatja, hogy a tábor tisztaságának megőrzése elengedhetetlen ahhoz, hogy Isten népe között maradjon.

„Nem állhatnak meg azért Izráel fiai ellenségeik előtt, hátat fordítanak ellenségeik előtt, mert hálóvá lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem irtjátok a hálót közületek. Kelj fel, szenteld meg a népet, és mondd: Szenteljétek meg magatokat holnapra, mert így szól az Úr, Izráelnek Istene: Háló van közötted, oh Izráel! nem állhatsz meg ellenségeid előtt, míg ki nem vetitek közületek a hálót.” Ámen.

„Nem leszek többé veletek” – mondja a 12. vers. *„Ha ki nem irtjátok a hálót közületek”*, vagy mondhatnánk így is: ha nem teszitek tisztává a tábort, nem leszek többé veletek, az Úr elfordul tőled.

Most Zakariás könyvébe megyünk, hogy egy próféciát is olvassunk. Zakariás 2. részéből, a 10. és 11. versből olvasunk: *„Örvendj és vígadj Sionnak leánya, mert ímé eljövök és lakozom te benned, ezt mondja az Úr. És sok nép csatlakozik az Úrhoz azon a napon, és lesznek népemmé, és lakozom te benned, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött engem te hozzád.”* Ámen. Ez tehát ígéret a pogány népeknek is. *„Lakozom te benned … és lesznek népemmé.”* Nagyon szép prófécia ez.

Zakariás 6. részéből is olvasunk. Ezúttal egy prófécia az egyházról, Isten templomáról – arról a templomról, amely nem kőből, hanem hússzívekből épül. Ha a 12. verstől kezdve megvizsgáljuk a szöveget, látjuk, milyen fontosságot tulajdonít Isten a hajlékának, annak a szent helynek, ahol lakozik. Mondhatjuk, hogy Isten meghatározott céllal lakozik ott. Amint az Efézusi levél 4. részében olvassuk, ez a cél a szentek növekedése és tökéletessé tétele.

Olvassuk tehát a 12. verstől, ahol a következő szavakat találjuk: *„És szólj ő hozzá, mondván: Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Ímé egy férfiú, a kinek neve Csemete, mert az ő helyéről fog kisarjadni és megépíti az Úr templomát. És ő építi meg az Úr templomát, és ő magasztaltatik fel, és ül és uralkodik az ő királyiszékében, és pap lesz az ő királyiszékében, és a békesség tanácsa lesz kettőjük között.”* Ámen.

Ha ezt a verset megvizsgáljuk, látjuk, hogy a Máté 16:18-ra utal, ahol az Úr Jézus kijelenti, hogy ő maga építi fel az egyházat. Tökéletes egység lesz közte és az ő teste, az egyház között. Ha az emberi testre gondolunk, a fej és a test többi része között tökéletes kapcsolat van. Amíg ez a kapcsolat ép, a test rendesen működik.

Amikor azonban ellentét támad a fej által kiadott parancsok és a test által végrehajtottak között, bajok jelentkeznek, például bénulás vagy más rendellenességek, különféle betegségek. Ezt az engedetlenség egy formájának is tekinthetjük. A továbbiakban pedig ezt olvassuk: *„ő építi meg az Úr templomát”* – ez az „ő” az Úr Jézus. *„Ül és uralkodik az ő királyiszékében, és pap lesz az

ő királyiszékében."* Olvastunk arról az ígéretről, amelyet Isten a zsidó népnek tett: kiszabadította őket Egyiptom szolgaságából, és megszentelte Áront és fiait, hogy papok legyenek.

Ebben az összefüggésben az Úr Jézus pap lesz királyi székében, uralkodni fog, és tökéletes egység lesz közte és az egyház, vagyis az Úr temploma között. A 15. vers szerint Zakariás próféciája tovább is megy, és ezt mondja: *„És a távol levők is eljőnek és építenek az Úr templomán, és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura küldött engem hozzátok."* Ez azokra vonatkozik, akik eredetileg távol voltak, most pedig közel vannak, ahogyan az Ige is mondja: *„ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek."*

Az Újszövetségben Isten rendkívüli munkája különösen is előtérbe kerül. Nem a korábban említett Máté 16-ra térünk ki, hanem az 1Korinthus 3. részére fordítjuk figyelmünket. Itt fontos tudatosítanunk, hogy az Úr Jézus tevékenyen részt vesz a templom építésében. Az 1Korinthus 3-ban, a 9. versben látjuk Zakariás próféciájának beteljesedését: *„Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok."* Ámen.

A Szentírás több kifejezést is használ az egyház, vagyis Isten temploma leírására. Ebben az összefüggésben Isten szántóföldjének és Isten épületének nevezi, a levél más részeiben pedig Isten házának. Így tehát mi, hívők, Isten háza vagy épülete vagyunk.

Bátran mondhatjuk, hogy mi vagyunk Isten temploma. És ki lakik ebben a templomban? Az Írás szerint: *„Lakozom közöttük, … és leszek nékik Istenök, ők pedig az én népem, az én gyermekeim lesznek."* Maga Isten gondoskodik gyermekeiről, vagyis rólunk.

A 10. verssel folytatva fontos észrevennünk, hogy Pál hangsúlyozza: ő és Apollós – vagyis mi – Isten munkatársai vagyunk. Bár az emberek messziről is eljöhetnek, hogy hozzájáruljanak a templom építéséhez, mindannyian arra kaptunk elhívást, hogy Istennel együtt munkálkodjunk. Pál így szól: *„Az Isten nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vetettem, más pedig épít reá."*

Elengedhetetlen, hogy mindenki vigyázzon, hogyan épít, mert *„más fundamentumot senki sem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus."* Az egyháznak, a lelki épületnek tehát az Úr Jézus a fundamentuma, és senki sem vethet más fundamentumot.

Rendkívül fontos, hogy felismerjük az egyház értékét, és elgondolkodjunk azon, mekkora jelentőséget tulajdonítunk neki, az ő templomának. Gondolkodjunk el komolyan azon, hogy Isten minden erőfeszítését és minden munkáját ebbe a lelki épületbe fekteti.

Részvételünk Isten munkájában elengedhetetlen, de meg kell értenünk, hogy itt nem a személyes üdvösségről van szó, hanem annak a munkának a minőségéről, amelyet az ő testében, vagyis Krisztus egyházában végzünk. Ha a munkánk megég, nem feltétlenül az üdvösségünket veszítjük el, hanem az azért a munkáért járó jutalmat. Mivel itt nem bűnről, hanem építő munkánkról van szó, Isten Igéje biztosít minket arról, hogy bár a munka elveszhet, az üdvösség megmarad, ahogyan meg van írva: *„maga az ember megtartatik, de úgy, mint tűz által."*

Pál apostol emlékeztet bennünket, hogy mindegyikünknek van elvégzendő munkája, Istentől kapott küldetése, és nem minden munka egyforma. Az 1Korinthus 3. részének 16. és 17. verse arra emlékeztet, hogy Isten temploma vagyunk, és a Szentlélek bennünk lakik. Ez az igazság arra kötelez, hogy szentségben éljünk, mert ha valaki Isten templomát, vagyis Krisztus testét megrontja, azt Isten elrontja, mert Isten temploma szent.

Az Ószövetségben a tábornak szentnek kellett lennie, mert Isten lakóhelye volt. Hasonlóképpen nekünk, Isten templomának is szentnek kell lennünk, mert a Szentlélek bennünk lakik. Lehetséges, hogy életünkkel megrontjuk Isten templomát, és az Ige figyelmeztet, hogy Isten elrontja azt, aki ezt teszi.

Az 1Korinthus 6. részében, a 19. verstől azt olvassuk, hogy testünk a Szentlélek temploma, aki bennünk lakik, és akit Istentől kaptunk. Nem a magunkéi vagyunk, hanem áron vétettünk meg. Ezért arra kaptunk elhívást, hogy dicsőítsük Istent testünkben és lelkünkben, amelyek az övéi. Így olvassuk: *„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg. Dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.”* Ámen.

A testünk tehát a bennünk lakozó Szentlélek temploma. Ennek tudatában komolyan kell élnünk, és nagy körültekintéssel kell cselekednünk, tudva, hogy a Szentlélek bennünk lakik, és hogy nagy áron váltattunk meg, ahogyan Isten Igéje tanít.

Most az Efézusi levélre fordítjuk figyelmünket, hogy megértsük, miért hangsúlyozza Isten hajléka tisztaságát, és miért ragaszkodik ahhoz, hogy mentes legyen minden tisztátalanságtól. Az első rész 17–23. verse azt a rendkívüli munkát írja le, amelyet Isten velünk, emberekkel végez.

Pál apostol itt ezt imádkozza: *„Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja, adja néktek a bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét az ő megismerésében; világosítsa meg a ti értelmetek szemeit, hogy tudjátok meg, mi az ő elhívásának reménysége, mi az ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentek között, és mi az ő hatalmának felséges nagysága mi irántunk, kik hiszünk, az ő hatalma erejének ama munkája szerint, a melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta őt a halálból, és ültette őt az ő jobbjára a mennyekben, felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, a mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is; és mindent vetett az ő lábai alá, és őt tette mindenek felett az anyaszentegyháznak fejévé, mely az ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.”* Ámen.

Az Úr Jézust mindenek felett az egyház fejévé tette, amely az ő teste. Ez nagy figyelmet és felelősséget kíván, amikor az egyházról, Krisztus testéről beszélünk, mert ő az egyház feje mindenben.

Ő építi ezt az egyházat, ahogyan az Efézusi levél 2. részében is olvassuk, a 19. verstől: *„Azért már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek”* – itt eszünkbe juthat az 1Korinthus 3:16 (Isten temploma vagyunk) –, és így folytatja: *„Kik

felépíttettetek az apostolok és próféták alapkövén, lévén maga Jézus Krisztus a szegletkő, a kiben az egész épület szép renddel felépülvén, nevekedik szent templommá az Úrban; a kiben ti is együtt épültök Isten lakóhelyévé a Lélek által."*

Ő tehát az, aki épít, ő a test feje, az egyház feje mindenben, és a 10. vers szerint mi az ő alkotása vagyunk, teremtetvén Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk. Hatalmas befektetés ez Isten részéről a mi növekedésünkért és tökéletessé tételünkért, és természetesen azért, hogy tökéletes egység legyen az építő, az Úr Jézus, és közöttünk, vagyis az egyház között.

Az Efézusi levél 4. részének 4–6. versét olvasva látjuk, hogy egy a test: *„Egy test és egy Lélek, a mint elhívattatok is a ti elhívatástoknak egy reménységében; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindeneknek Atyja, a ki mindeneknek felette van, mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik."*

Zárójelben megjegyzem: az 1Korinthus 12. részében az áll, hogy egy Lélek által mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg. Eszünkbe jut az Úr Jézus és Keresztelő János ígérete, hogy Szentlélekkel fogunk megkeresztelteti. Egy Lélek által kereszteltettünk meg, hogy Krisztus testét alkossuk, amelyben növekednünk kell.

Visszatérve, olvassunk tovább az Efézus 4-ből, a 11–16. versből: *„És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Hogy többé ne legyünk gyermekek."*

A gyermek természeténél fogva nem tud mindent, még nem jutott el az érett férfiúságra, még a gyermekkor szakaszában van. *„Mikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek"* – mondja Pál apostol egy másik helyen. A gyermekek könnyen befolyásolhatók, ide-oda hányatnak, és elragadja őket a tanítás minden szele.

Gyermekkorunkban a felnőttek játszhatnak velünk, mondhatnak nekünk olyan dolgokat, amelyeket igaznak hiszünk, holott hazugságok is lehetnek. Az egyházban azonban az Úr munkásokat adott a szentek tökéletesbítésére, a szolgálat munkájára, Krisztus testének, vagyis az ő templomának építésére.

Arra kaptunk elhívást, hogy együtt építsünk, és szent templommá legyünk az Úrban, az épületnek pedig szorosan összekapcsoltnak, szép renddel összeillesztettnek kell lennie, ahogyan tovább olvassuk: *„Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevekedjünk abban, a ki a fej, a Krisztusban; a kiből az egész test szépen egybeszerkesztetvén és egybeillesztetvén minden kapcsolatnak segítségével, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal gondoskodik a test a maga növekedéséről, a maga felépítésére szeretetben."* Ámen.

Amit eddig olvastunk, abból az következik, hogy ebben az épületben nincs konkoly. Lehetnek-e benne olyanok is, akik nem Isten gyermekei? Sokan állítják, hogy a konkoly együtt él a búzával, a sötétség fiai a világosság fiaival.

Isten Igéje azonban nagyon világos: Isten azt akarja és megköveteli, hogy Krisztus teste tiszta legyen. Amikor szennyel találkozunk, elengedhetetlen, hogy cselekedjünk, és eltávolítsuk. Lelki értelemben ez az egyház, vagyis a Krisztus testében lévő tagok megtisztítását és épségének megőrzését jelenti.

Továbbhaladva a Kolossé 1:13-ban ezt olvassuk: *„A ki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és általvitt az ő szerelmes Fiának országába”*, és feltesszük a kérdést: *„Ha Isten számára ennyire fontos az egyház, Krisztus teste, mennyire fontosnak kell lennie számunkra?”*

A 15. verssel folytatjuk, ahol megtudjuk, hogy az Úr Jézus *„képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; mert ő benne teremtetett minden, a mi van a mennyekben és a mi van a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek általa és ő reá nézve teremttettek; és ő előbb volt mindennél, és minden ő általa áll fenn. És ő a feje a testnek, az egyháznak; ki a kezdet, az elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben ő legyen az első.”*

A Kolossé 2:9–10-ben pedig ezt olvassuk: *„Mert ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg. És ti ő benne vagytok betöltekezve, ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.”* Ez ismét aláhúzza, hogy ő a feje az egyház minden területének.

Ezután a 18. versből olvasunk: *„Senki titeket meg ne fosszon a pályadíjtól, ki az alázatoskodásban és az angyalok tiszteletében tetszeleg, olyanokba avatkozván, a miket nem látott, hiába felfuvalkodván az ő testi gondolkozása által, és nem ragaszkodván a főhöz, a kiből az egész test, ízek és kötelek által segíttetvén és egybeszerkesztetvén, nevekedik az Isten szerint való nevekedéssel.”*

Ez a figyelmeztetés sokunknak szól. Nekünk szorosan ragaszkodnunk kell a fejhez, amelyből az egész test táplálkozik. De ki táplálja? Pál apostol ezt mondja lelki gyermekeinek: *„Tejjel tápláltalak titeket, nem kenyérrel, mert még nem bírtátok.”* A test tehát a főtől, Krisztustól táplálkozik az ízek és kötelek segítségével, és Isten szerint való növekedéssel növekszik.

A test szépen egybe van szerkesztve, és szorosan ragaszkodik a fejhez, Krisztushoz, akiből az egész test táplálkozik. Az Efézusi levélből is olvasunk, hogy jobban megértsük Istennek ezt a rendkívüli munkáját. Az Efézus 5:29-ben ez áll: *„Mert soha senki a maga testét nem gyűlölte, hanem táplálja és ápolja, miképen az Úr is az egyházat.”*

Krisztus tehát táplálja és ápolja a testet. Amikor valamelyik tag megbetegszik, az Úr Jézus részt vesz a gyógyításában, mert mi az ő testének tagjai vagyunk, az ő testéből és csontjaiból valók.

A 32. vers ezt tárja fel: *„E titok nagy, én pedig Krisztusról és az egyházról mondom.”* Mi csupán munkatársak vagyunk; az építész, a vezető, az igazgató, a fej Krisztus. Az Úr nem Péter, nem György, nem János.

Most a 2Korinthus 6. részéből olvasunk, hogy jobban megértsük, miért parancsolja az Úr, hogy tisztán tartsuk a testet. Ő az, aki munkálkodik bennünk, az ő testében, gondozza és táplálja azt. Ahogyan meg van írva: *„legyen azért a te táborod szent, hogy … el ne forduljon tőled.”* Józsué 7-ben láttuk, hogyan munkálkodott együtt Isten és Józsué a tábor megtisztításán – ez ma a test, vagyis a templom házának megtisztítását jelképezi.

Nem hagyhatjuk a szennyet Isten házában, és nem várhatjuk, hogy ő velünk maradjon a mi szennyünk mellett. Olvassuk a 2Korinthus 6:14-től 7:1-ig: *„Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van az igazságnak és a hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége a Krisztusnak Béliállal? Vagy mi köze a hívőnek a hitetlenhez?”*

Ezek a kérdések a két természet összeegyeztethetetlenségét hangsúlyozzák: a világosság és a sötétség, Krisztus és Béliál, a hívő és a hitetlen között. Mindegyik más forrásból táplálkozik, és másként gondozzák. Az Úr Jézus szeretettel gondozza teste tagjait.

Ezután az Ige így kérdez: *„Vagy mi egyezsége az Isten templomának a bálványokkal? Mert ti az élő Isten temploma vagytok, a miképen mondotta az Isten: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők lesznek nékem népem. Annakokáért menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek nékem fiaim és leányaim, azt mondja a mindenható Úr.”*

Ezek a versek arra intenek, hogy váljunk el a tisztátalanságtól, és éljünk szentségben, mint Isten fiai és leányai. *„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szerelmeseim, tisztítsuk meg magunkat a testnek és léleknek minden szennyétől, végbevivén a mi megszentelődésünket Isten félelmében.”*

Mit üzen nekünk Isten Pál apostol által? A sötétség és a világosság nem élhet együtt, ahogyan a konkoly sem a búzával. Sokan mondják, hogy a konkoly a végéig együtt élhet a búzával, és majd akkor avatkozik közbe Isten. Isten azonban most akar tisztaságot, mert nem lakhat szennyes helyen. *„Tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket.”* Ő közöttünk van, ezért a tábornak tisztának kell lennie.

Tovább olvasom Isten Igéjét, hogy jobban megértsük Isten befektetését, és azt, hogy miért szükséges a világosságot elválasztani a sötétségtől. A beszennyeződés valóságos; a szenny nem élhet együtt Istennel, különben magunkra maradunk. A Zsidókhoz írt levél 10. részének 24. versében ezt olvassuk: *„És ügyeljünk egymásra.”* De miért kell egymásra ügyelnünk?

A Zsidók 12:15–16 szerint: *„Vigyázván, hogy senki se szűkölködjék Isten kegyelmében; hogy semmi keserű gyökér felnövekedvén, kárt ne tegyen és sokan meg ne fertőztessenek általa; hogy senki ne legyen parázna vagy szentségtelen.”*

Ha nem vigyázunk, a keserűség kárt tehet, és sokan megfertőződhetnek. Pál apostol figyelmeztet, hogy távozása után álnok munkások és hamis tanítók furakodnak be. A Jelenések könyvének 2. részében is számos figyelmeztetés szól erről.

A laodiceai, a thiatirai és a sárdiszi gyülekezet példája mutatja, hogy az egyházban is lehet bűn, és hogy Isten ezt nem tűri. Ha a gyülekezetben bűn jelenik meg, nagy a veszély, hogy attól a gyülekezettől – ha Krisztuséi – elvétetik a világosság. Ahol pedig a világosság eltávozik, ott a sötétség veszi át a helyét.

A Jelenések 2:18-tól ezt olvassuk: *„A thiatirai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűznek lángja, és lábai hasonlók az izzó érchez: Tudom a te dolgaidat, és szeretetedet, és szolgálatodat, és hitedet, és a te tűrésedet, és a te utolsó dolgaidat, hogy azok többek az elsőknél. De az a mondásom ellened, hogy megengeded az asszonynak, Jézabelnek, a ki prófétának mondja magát, hogy tanítson és elhitesse az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és bálványoknak áldozott húst egyenek. És adtam néki időt, hogy megtérjen az ő paráznaságából; és nem tért meg. Ímé én őt ágyba vetem, és a kik ő vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek az ő cselekedeteikből. És az ő fiait megölöm halállal; és megismeri mind a gyülekezet, hogy én vagyok, a ki a veséket és a szíveket vizsgálom: és megfizetek néktek egyenként a ti cselekedeteitek szerint.”* Ámen.

Thiatirában, ahol az emberek egykor kedvesek voltak Isten előtt, és az ő tervét követték, beszivárgott a bűn, ahogyan ezek a szavak mutatják: *„megengeded az asszonynak, Jézabelnek, a ki prófétának mondja magát, hogy tanítson és elhitesse az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és bálványoknak áldozott húst egyenek… És az ő fiait megölöm halállal.”*

A bűn halálra vezet. Elengedhetetlen megértenünk, hogy az Istennel való kapcsolatunk nem játék; komoly kapcsolat ez, amelybe Isten mindent befektet. Az Úr Jézus meghalt az egyházért, az ő testéért, hogy megtisztítsa, és tisztán, szentül, szeplő és sömörgőzés nélkül állítsa Isten elé. Arra kaptunk elhívást, hogy együtt munkálkodjunk az Úr Jézussal ebben a szent munkában, azzal a felelősséggel, hogy vigyázzunk a test, vagyis az egyház tisztaságára. Ámen.

Sursa: *Kikkel építjük az Úr templomát?* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/kikkel-epitjuk-az-ur-templomat